

Arrest

nr. 154 303 van 12 oktober 2015

in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en , die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 juli 2013 en aan de tweede verzoekende partij op 3 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, geboren op (...) 1982, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, komt onder de *alias* F.A, van Iraakse nationaliteit, volgens haar verklaringen België binnen op 25 november 1999 en dient een asielaanvraag in op 26 november 1999. Op dat ogenblik is verzoekster zeventien jaar.

Op 2 mei 2000 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 december 2000 wordt het eerste kind van verzoekster en verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren.

Op 4 juni 2002 wordt het tweede kind geboren.

Op 17 juli 2003 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 september 2003 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 september 2003 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 29 maart 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het beroep tegen de beslissing van 2 mei 2000 de beslissing dat een verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 26 mei 2004 wordt het derde kind van verzoekers geboren.

Op 5 maart 2005 wordt verzoekster gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

Op 17 mei 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de asielaanvraag van verzoekster zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 26 september 2006 wordt het vierde kind van verzoekers geboren.

Op 28 juli 2009 deelt de advocaat van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster in werkelijkheid F.A.H. is en van Jordaanse nationaliteit. Zij verzoekt om haar verblijfsdocumenten in die zin aan te passen en legt haar Jordaans paspoort voor.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 10 mei 2011 worden verzoekster en verzoeker veroordeeld wegens het plegen van valsheid in geschrifte, het gebruik maken van valse akten of stukken wetende dat deze vervalst waren en het aannemen in het openbaar van een naam die hen niet toebehoort. Verzoekster wordt veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren en tot een geldboete van 100 euro, de geldboete met uitstel voor drie jaar. Bij niet uitvoering van de werkstraf wordt deze vervangen door een gevangenisstraf van twee maanden. Verzoeker wordt veroordeeld tot een werkstraf van 300 uren (vervangende gevangenisstraf van 10 maanden) en een geldboete wegens valsheid in geschriften en aanmatiging van naam.

Op 12 juli 2011 dienen verzoekers en hun vier kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2011 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zij eerder een beslissing hadden kunnen nemen over de asielaanvraag van verzoekster, had verzoekster van bij aanvang haar juiste identiteitsgegevens meegedeeld.

Op 30 augustus 2012 wordt de huwelijksakte van verzoekers verkregen. Daaruit blijkt dat verzoekers op 21 december 1998 in de Jordaanse Ambassade in België in het huwelijk zijn getreden. Verzoekster was toen zestien jaar oud.

Op 15 februari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij het verblijf van verzoekster en de vier kinderen wordt beëindigd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 147 500 van 9 juni 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Uit de stukken van het dossier (brief van DVZ aan de burgemeester van Gent d.d. 15 februari 2013) blijkt dat deze beslissing als onbestaande moet worden beschouwd en ze wordt niet ter kennis gebracht aan verzoekster.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 juli 2011 onontvankelijk wordt verklaard, één beslissing ten opzichte van verzoekster en de kinderen en één beslissing ten opzichte van verzoeker. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten opzichte van verzoekster en de kinderen, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.07.2011 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene kwam in november 1999 in België aan, als mevrouw A. F. (nationaliteit Irak). Onder deze identiteit vroeg ze dan ook asiel aan.

De asielaanvraag van 26.11.1999 werd afgesloten met een beslissing 'zonder voorwerp' door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24.05.2005, gezien ze, op basis van haar regularisatieaanvraag art 9.3 dd. 24.10.2003 - gebaseerd op deze lange lopende asielprocedure en de onmogelijkheid tot terugkeer naar Irak -, onbeperkt werd geregulariseerd op 23.02.2005.

Op 28.07.2009 diende ze een aanvraag in tot het veranderen van haar nationaliteit en identiteit. Haar echte naam is A., F. H. H., geboren te Irbid op (...)1982. Ze legde daartoe een Jordaanse paspoort voor. De advocaat gaf een verklaring om de identiteits- en nationaliteitsfraude te verduidelijken, nl. "... En l'espèce, il importe de souligner que l'usage d'un faux nom et d'une fausse identité en vue de l'obtention d'un titre de séjour en Belgique était totalement indépendant de sa volonté. Ce n'est pas d'initiative qu'elle a choisi cette alternative.

Son compagnon, Monsieur A. S., ne lui a pas laissé la liberté de refuser...". Ook bij de aanvraag 9bis dd. 14.07.2011 wordt een spijtbetuiging omtrent de identiteits- en nationaliteitsfraude gevoegd. Betrokkene geeft dus zelf toe valse of misleidende informatie te hebben verschaft aan de asiel- en migratiediensten. Om die reden werd het verblijf ingetrokken door de dienst Lang Verblijf, dit op 15.02.2013.

Er dient te worden besloten tot de toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit," namelijk dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen van betrokkene met de bedoeling om de Belgische staat te bedriegen, volstaat om de aanvraag te weigeren (RvS 24.11.2004, arrestnr. 137.563), gezien de identiteitsgegevens die stonden vermeld in haar paspoort -dewelke zij voorlegde na haar verblijfsregularisatie- niet overeenstemden met de identiteitsgegevens die betrokkene tot op dat moment zelf had opgegeven in de contacten met de Belgische overheidsdiensten. Betrokkene trachtte bij haar asielaanvraag en aanvragen 9.3 een verblijfsrecht of -machtiging te verkrijgen door de Belgische asiel-

en migratiediensten op intentionele wijze te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput. Betrokkene kan zich aldus ook niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht. Derhalve kan met haar integratie (de Nederlandse taal machtig zijn (zie attesten taallessen), werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd (zie getuigenverklaringen)), hoe bewonderenswaardig ook, en met de scholing van de kinderen, geen rekening worden gehouden aangezien deze het rechtstreekse gevolg zijn van de door haar gepleegde fraude. Het feit dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, aangezien zij enkel konden ontstaan doordat betrokkene een op leugens gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten. Integratie veronderstelt namelijk dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude en misdrijven.

Ook dient te worden opgemerkt dat uit het dossier blijkt dat betrokkene hiervoor op 10.05.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een werkstraf van 50 uur (vervangende gevangenisstraf van 2 maanden) en een geldboete met uitstel van 3 jaar, wegens (gebruik) valsheid in geschriften en aanmatiging van naam.

Door deze elementen (valse verklaringen bij haar asielaanvraag omtrent haar identiteit en nationaliteit, achterhouden van haar Jordaanse paspoort afgeleverd op 26.12.1998, haar identiteitsgegevens pas willen wijzigen na het verkrijgen van een onbeperkt verblijf), heeft betrokkene het onderzoek naar en de beoordeling van haar asielaanvraag gehinderd en heeft ze zelf de hand gehad in de lange duur ervan. Haar asielaanvraag had niet zo lang hoeven te duren had zij van bij aanvang haar echte identiteit, nationaliteit en redenen van vertrek opgegeven en haar identiteitsdocumenten voorgelegd.

Dat betrokkene spijt heeft dat ze gelogen heeft, doet niets af aan het feit dat betrokkene de Belgische overheid heeft trachten te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht.

(...)."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten opzichte van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 en 14.07.2011 werden ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene reeds tientallen jaren in België verblijft, de nodige inspanningen zou hebben geleverd om zich te integreren, behoorlijk Nederlands zou spreken, reeds gewerkt heeft (zie loonfiches en arbeidscontracten van 2000 en 2002) en zicht op werk heeft (zie arbeidsovereenkomst dd. 07.12.2009), een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene betekende in het verleden reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij deze niet opvolgde en zich intussen zou geïntegreerd hebben, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde grotendeels in illegaal verblijf, waardoor dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Integratie veronderstelt bovendien dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude en misdrijven.

Betrokkene kwam in oktober 1997 in België aan, als de heer A. S. H. (nationaliteit Irak). Onder deze identiteit vroeg hij enkele keren asiel aan.

De eerste asielaanvraag gebeurde op 29.10.1997. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.02.1998 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23.04.1998 vroeg hij nogmaals asiel aan. Ditmaal legde hij een

Irakees rijbewijs voor als identiteitsbewijs. Ook deze werd afgesloten op 11.01.1999 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hij vroeg een derde keer asiel aan op 16.09.1999. Deze werd afgesloten op 22.09.1999 met een beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook de vierde asielaanvraag dd. 12.04.2000 - waarbij hij een Irakees rijbewijs en nationaliteitscertificaat voorlegde - werd op de dag zelf met diezelfde beslissing afgesloten. Tot slot werd ook de vijfde asielaanvraag dd. 29.07.2008 op 07.08.2008 met zo'n beslissing afgesloten.

Betrokkene verkoos steeds geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verbleef tussen de asielprocedures door, illegaal in België, evenals sinds 07.08.2008 ononderbroken.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer 4 maanden voor de eerste, iets minder dan 9 maanden voor de tweede, 6 dagen voor de derde, 1 dag voor de vierde en 9 dagen voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Betrokkene deed in het verleden ook enkele keren een aanvraag art. 9.3, telkens onder de naam A. S. H. De aanvraag 9bis dd. 09.12.2009 werd ingediend door betrokkene onder zijn echte identiteit, nl. H. A., echter zonder melding te maken van zijn asielaanvragen in het verleden onder een andere identiteit. Pas door een administratieve controle van de politie is gebleken dat A.S.H. en H. A. één en dezelfde persoon zijn. Dit wordt ook bevestigd door het parket te Gent en door betrokkene zelf in zijn aanvraag 9bis dd. 14.07.2011. Daarin gaf hij te kennen dat hij H. A. heette en dat hij tijdens zijn vorige aanvragen had gelogen over zijn ware identiteit.

Er dient aldus te worden gesteld dat betrokkene de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden door het indienen van opeenvolgende asiel- en regularisatieaanvragen onder een valse identiteit en door het voorleggen van valse identiteitsdocumenten tijdens asielprocedures.

Er dient te worden besloten tot de toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit," namelijk dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen van betrokkene met de bedoeling om de Belgische staat te bedriegen, volstaat om de aanvraag te weigeren (RvS 24.11.2004, arrestnr. 137.563). Betrokkene trachtte bij zijn asielaanvragen en aanvragen 9.3/9bis een verblijfsrecht of -machtiging te verkrijgen door de Belgische overheid op intentionele wijze te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput.

Wat betreft het argument dat er in hoofde van betrokkene geen redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid zouden kunnen worden ingeroepen en hij geen veroordelingen zou hebben opgelopen, noch het voorwerp zou zijn van een strafrechtelijk onderzoek; dient te worden opgemerkt dat uit het dossier blijkt dat betrokkene wel reeds inbreuken heeft gepleegd tegen de openbare orde.

Betrokkene werd bijvoorbeeld op 16.03.1998 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 1 u maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging. Op 27.06.2005 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Nivelles tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid en aanmatiging van naam. Ook werd hij op 20.04.2009 door de politierechtbank veroordeeld tot een geldboete en verlies van recht tot sturen wegens het bestuderen van een motorvoertuig zonder inschrijving, verzekering, technische controle en rijbewijs. Daarnaast werd hij op 10.05.2011 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een werkstraf van 300 uur (vervangende gevangenisstraf van 10 maanden) en een geldboete wegens (gebruik) valsheid in geschriften en aanmatiging van naam. Dat betrokkene spijt heeft dat hij gelogen heeft, doet niets af aan het feit dat betrokkene de Belgische overheid heeft trachten te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen geen rechten worden geput. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht.

(...)."

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Deze beslissingen van 20 maart 2013 worden op 4 juli 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster dient geen beroep in tegen deze beslissingen.

Op 1 augustus 2013 dienen verzoekster en haar partner een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard.

Aan verzoekster en haar familie wordt opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 24 maart 2014 worden deze beslissingen ter kennis gebracht.

Verzoekster en haar partner dienen een beroep in tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Bij arrest nr. 146 514 van 27 mei 2015 wordt dit beroep verworpen.

Op 11 april 2014 dient verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

Op 25 april 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij deze aanvraag in overweging wordt genomen.

Op 16 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoekster uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 april 2015 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 24 april 2015 neemt de commissaris-generaal ten opzichte van verzoeker een beslissing tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 145 816 van 29 mei 2015 wordt deze beslissing vernietigd en wordt de zaak teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 147 500 van 9 juni 2015 wordt de beslissing van 15 februari 2013 waarbij het verblijf van verzoekster en de vier kinderen werd beëindigd, vernietigd.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 20 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor vijf jaar werd gegeven. Verzoekers hebben hiertegen geen beroep ingediend, zodat deze inreisverboden definitief zijn.

3.2. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 147 500 van 9 juni 2015 werd echter de beslissing van 15 februari 2013 vernietigd waarbij het verblijf van verzoekster en de vier kinderen werd beëindigd. Nu deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen, moet worden vastgesteld dat de vraag rijst of het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod zou genomen zijn ten opzichte van verzoekster. Alleszins lijkt deze vernietiging implicaties hierop te kunnen hebben, zodat *in casu* niet kan worden uitgesloten dat verzoekster nog belang heeft bij huidig beroep. Daarom wordt huidig beroep ontvankelijk bevonden in hoofde van verzoekster en wordt de zaak ten gronde behandeld wat betreft de bestreden beslissing genomen in haar hoofde.

3.3. Wat verzoeker betreft, dient te worden opgemerkt dat hij indertijd niet gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur zodat hij zich dan ook in een andere situatie bevindt dan verzoekster. Inzake verzoeker dient bijgevolg te worden opgemerkt dat hij onder inreisverbod staat. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker *in casu* niet anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat hij in het Rijk verblijft, te constateren dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod nog steeds van kracht is en verzoeker aldus niet het recht heeft zich op het Belgische grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

1. *Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel.*

Manifeste beoordelingsfout

1.1

Verzoekers hebben bij de burgemeester van Gent op 9 december 2009 en op 14 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het art. 9bis Vw. en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" ingediend.

Op 3 juli 2013 resp. 17 juli 2013 werd verzoekers echter een beslissing dd. 20 maart 2013, waarin het door hen ingediende verzoekschrift conform het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard, betekend (cf. stuk 1).

1.2

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten verzoekers aanvragen dd. 9 december 2009 en dd. 14 juli 2011 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" te toetsen aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

1.3

Dat de Raad van State op 9 december 2009 de regularisatie instructie van 19 juli 2009 vernietigde.

Dat de toen bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk heeft mede gedeeld dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden en dat de termijn van 15/9 tot 15/12/2009 voor aanvragen voor het critérium "duurzame lokale verankering" blijft gelden. Deze uitspraak werd bevestigd door verweerder.

Dat de Raad van State in zijn arrest dd. 5.10.2011 enkel heeft geoordeeld dat verweerder dient rekening te houden met alle neergelegde stukken en zich niet enkel mag beperken tot het nagaan of voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in de vernietigde instructie.

Zowel Kabinet De Block als de directie van DVZ lieten weten aan Kruispunt M-I dat de criteria van de "Instructie" nog steeds gelden voor wie eraan voldoet" (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012)1 :

"2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tót wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.*

Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk.» Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011)

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw"

1.4

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoekers aanvragen dd. 9 december 2009 en dd. 14 juli 2013 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan de door verzoekers ingeroepen criteria van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, meer bepaald de criteria 1.2, 2.7 en 2.8.A.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing verzoekers aanvragen overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" heeft getoest aan de door verzoeker ingeroepen criteria van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet.

1.5

Dat de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. 20.03.2013 derhalve schending inhouden van het art. 9bis Vw., van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

1.6

Dat de bestreden beslissingen een schending vormen van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Immers thans stelt verweerder dat de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zouden zijn.

De bestreden beslissingen verwijzen weliswaar nog wel naar het feit dat verzoekers zich beroepen hebben op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoekers al dan niet onder deze instructie vallen terwijl verweerder wel laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoekers als zij onder de voorwaarden vallen zij er op zouden mogen vertrouwen geregulariseerd te worden.

Verzoekers meenden te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularistieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de "Instructie" en andere regularistieaanvragers niet hoewel de "Instructie" na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder wordt toegepast in de praktijk."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- De 'nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009',
- Het rechtszekerheidsbeginsel,
- Het vertrouwensbeginsel,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het gelijkheidsbeginsel.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geen toepassing zou hebben gemaakt van de instructie van 19.07.2009, en dit ondanks de beloften die in die zin zouden zijn gemaakt door de Belgische overheid.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verwerende partij wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is net met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden " en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procédure niet rechtsgeldig voorhouden dat niet kon worden voorzien dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zou onderzoeken of de aanvraag om machtiging töt verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" volstaat om de aanvraag te weigeren.

4.1.3.2. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om de aanvraag te onderzoeken overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet en overeenkomstig de instructie van

19 juli 2009. Verzoekster erkent dat deze instructie werd vernietigd maar meent dat werd meegedeeld dat deze instructie desondanks zou blijven worden toegepast, zodat de verwerende partij de door verzoekster aangevoerde elementen diende te toetsen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Dit *is in casu* niet gebeurd. Dit houdt tevens een schending in van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat wel werd gemotiveerd waarom de verwerende partij meent dat de aanvraag niet getoetst diende te worden aan de criteria van de vernietigde instructie:

“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde dus wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoekster zich in haar aanvraag beroept, niet worden toegepast. Er wordt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd. Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster gaat niet akkoord met bovenvermeld motief. Er dient echter te worden vastgesteld dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr.198.769. Bijgevolg kan deze instructie niet meer worden toegepast. Dit motief is niet kennelijk onredelijk en steunt op een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Nu de instructie werd vernietigd, bevindt deze zich niet meer in de rechtsorde zodat in dit verband niet met goed gevolg de schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan worden aangevoerd.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

4.1.3.5. Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekster ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur echter het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘*Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen*’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk*

bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). De schending van het vertrouwensbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals verzoeker beweert, de vorige staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In deze mate lijkt het middel bijgevolg niet dienstig. De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel.

4.1.3.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Tevens dient er op te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissingen dd. 20 maart 2013, waarin wordt beslist dat verzoeksters verzoekschriften conform het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk is, evenwel niet afdoende is.

Dat de beslissingen dd. 20 maart 2013, genomen ten aanzien van verzoekers, in hoofdzaak gemotiveerd wordt door de vaststelling dat verzoekers in België fraude hebben gepleegd (door het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit) en dat er in hoefde van verzoeker sprake is van strafrechtelijke veroordelingen.

Dat evenwel door verweerder bij het nemen van een beslissing aangaan verzoekers aanvragen overeenkomstig art. 9bis Vw. geen rekening wordt gehouden met het langdurig verblijf van verzoekers en hun kinderen in België en met het feit dat verzoekers en hun kinderen in België goed geïntegreerd zijn.

Verzoekers spreken perfect de Nederlandse taal en hun kinderen zijn in België geboren en lopen hier school.

Het druist in tegen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wanneer verweerder nalaat om deze door verzoekers in hun verzoeken 9bis Vreemdelingenwet aangehaalde argumenten op zichzelf te beoordelen en te weerleggen.

Dat door verweerder in casu een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissingen motiveert waarom met de door verzoekers in hun regularisatieaanvragen aangehaalde elementen (integratie, in België geboren kinderen,...) geen rekening (meer) dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- *Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- *Het redelijkheidsbeginsel,*
- *Het rechtszekerheidsbeginsel,*
- *De rechten van verdediging.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat hun langdurig verblijf en integratie niet in rekening zouden zijn gebracht.

Verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvragen op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan

te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

De kritiek van verzoekende partij als zou geen rekening zijn gehouden met de integratie en het langdurig verblijf van verzoekers mist daarbij elke feitelijke grondslag.

In de beslissingen wordt dienomtrent immers uitdrukkelijk gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris:

Met betrekking tot verzoeker:

"Het feit dat betrokkene reeds tientallen jaren in België verblijft, de nodige inspanningen zou hebben geleverd om zich te integreren, behoorlijk Nederlands zou spreken, reeds gewerkt heeft (zie loonfiches en arbeidscontracten van 2000 en 2002) en zicht op werk heeft (zie arbeidsovereenkomst dd. 07.12.2009), een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene betekende in het verleden reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij deze niet opvolgde en zich intussen zou geïntegreerd hebben, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde grotendeels in illegaal verblijf, waardoor dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Integratie veronderstelt bovendien dat met de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude en misdrijven.

Er dient aldus te worden gesteld dat betrokkene de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden door het indienen van opeenvolgende asiel- en regularisatieaanvragen onder een valse identiteit en door het voorleggen van valse identiteitsdocumenten tijdens asielprocedures.

Er dient te worden besloten tot de toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit," namelijk dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen van betrokkene met de bedoeling om de Belgische staat te bedriegen, volstaat om de aanvraag te weigeren (RvS 24.11.2004, arrestnr. 137.563). Betrokkene trachtte bij zijn asielaanvragen en aanvragen 9.3/9bis een verblijfsrecht of -machtiging te verkrijgen door de Belgische overheid op intentionele wijze te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput.

Dat betrokkene spijt heeft dat hij gelogen heeft, doet niets af aan het feit dat betrokkene de Belgische overheid heeft trachten te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen geen rechten worden geput. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht. "

Met betrekking tot verzoekster:

"Er dient te worden bestolen tot de toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit*, namelijk dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen van betrokkene niet de bedoeling om de Belgische staat te bedriegen, volstaat om de aanvraag te weigeren (RvS 24.11.2004, arrestnr. 137.563), gezien de identiteitsgegevens die stonden vermeld in haar paspoort —dewelke zij voorlegde na haar verblijfsregularisatie- niet overeenstemden met de identiteitsgegevens die betrokkene tot op dat moment zelf had opgegeven in de contacten met de Belgische overheidsdiensten. Betrokkene trachtte bij haar asielaanvraag en aanvragen 9.3 een verblijfsrecht of -machtiging te verkrijgen door de Belgische asiel- en migratiediensten op intentionele wijze te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput. Betrokkene kan zich aldus ook niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht. Derhalve kan met haar integratie (de Nederlandse taal machtig zijn (zie attesten taallessen), werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd (zie getuigenverklaringen)), hoe bewonderenswaardig ook, en met de scholing van de kinderen, geen rekening worden gehouden aangezien deze het rechtstreekse gevolg zijn van de door haar gepleegde fraude. Het feit dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, aangezien zij enkel konden ontstaan doordat betrokkene een op leugens gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten. Integratie veronderstelt namelijk dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude en misdrijven.

Ook dient te worden opgemerkt dat uit het dossier blijkt dat betrokkene hiervoor op 10.05.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een werkstraf van 50 uur (vervangende

gevangenisstraf van 2 maanden) en een geldboete met uitstel van 3 jaar, wegens (gebruik) valsheid in geschriften en aanmatiging van naam.

Door deze elementen (valse verklaringen bij haar asielaanvraag omtrent haar identiteit 'en nationaliteit, achterhouden van haar Jordaanse paspoort afgeleverd op 26.12.1998, haar identiteitsgegevens pas willen wijzigen na het verkrijgen van een onbeperkt verblijf), heeft betrokkene het onderzoek naar en de beoordeling van haar asielaanvraag gehinderd en heeft ze zelfde hand gehad in de lange duur ervan. Haar asielaanvraag had niet zo lang hoeven te duren had zij van bij aanvang haar echte identiteit, nationaliteit en redenen van vertrek opgegeven en haar identiteitsdocumenten voorgelegd.

Dat betrokkene spijt heeft dat ze gelogen heeft, doel niets af aan het feit dat betrokkene de Belgische overheid heeft trachten te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht. "

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de door verzoekende partij ingeroepen integratie en hun lang verblijf, niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Het middel faalt in rechte.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen. "

4.2.3.1. Er wordt herhaald dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" volstaat om de aanvraag te weigeren. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf van verzoekster en dat van de kinderen en met het feit dat zij hier goed geïntegreerd zijn: ze spreken Nederlands, de kinderen zijn hier geboren en lopen hier school. Verzoeker meent dat het indruist tegen de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij nalaat de elementen die in hun aanvraag werden aangehaald, op zichzelf te beoordelen en te weerleggen. Dit houdt een manifeste beoordelingsfout in. Er wordt niet gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de in de aanvraag aangehaalde elementen van integratie.

4.2.3.3. In de bestreden beslissing wordt als volgt geargumenteed over de elementen van integratie:

“Betrokkene trachtte bij haar asielaanvraag en aanvragen 9.3 een verblijfsrecht of –machtiging te verkrijgen door de Belgische asiel- en migratiediensten op intentionele wijze te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput. Betrokkene kan zich aldus ook niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht. Derhalve kan met haar integratie (de Nederlandse taal machtig zijn (zie attesten taallessen), werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd (zie getuigenverklaringen)), hoe bewonderenswaardig ook, en met de scholing van de kinderen, geen rekening worden gehouden aangezien deze het rechtstreekse gevolg zijn van de door haar gepleegde fraude. Het feit dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, aangezien zij enkel konden ontstaan doordat betrokkene een op leugens gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten. Integratie veronderstelt namelijk dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude en misdrijven.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster aangehaalde elementen van integratie worden vermeld en opgesomd. In de bestreden beslissing wordt echter vervolgens verduidelijkt dat met deze elementen van integratie geen rekening kan worden gehouden omdat deze het rechtstreekse gevolg zijn van de door verzoekster gepleegde fraude. Hieraan wordt toegevoegd dat deze elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, omdat deze elementen van integratie gebaseerd zijn op fraude.

Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij meent dat *“verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveert waarom met de door verzoekers in hun regularisatieaanvragen aangehaalde elementen (integratie, in België geboren kinderen, ...) geen rekening (meer) dient te worden gehouden”*. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dus duidelijk waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangebrachte elementen van integratie, met name omwille van de door haar gepleegde fraude.

Verzoekster uit geen enkele kritiek op dit motief (met name dat de integratie niet in rekening wordt gebracht omwille van de gepleegde fraude) en betwist niet dat zij fraude heeft gepleegd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar uiteenzetting in het middel niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing *in casu* steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Waar verzoekster aanvoert dat *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* hierdoor zijn geschonden, dient te worden opgemerkt dat zij niet verduidelijkt welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.2.3.6. Verzoekster voert tevens de schending aan van het rechtzekerheidsbeginsel en de rechten van de verdediging. Zij laat echter in het geheel na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het tweede middel is in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekers hier sinds 1997 resp. 1999 in België verblijven.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekers in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn. Verzoekers spreken perfect de Nederlandse taal en hun kinderen zijn in België geboren en lopen hier school.

Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een onontvankelijkheidsbeslissing een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins-en privé-leven.

Dat uit de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat verweerder een evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekers en de integratie van verzoekers en hun kinderen in de Belgische samenleving.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een privé-en familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers ondertussen sedert 1997 resp. 1999 in België opgebouwd leven, met hun in België geboren en schoolgaande kinderen en met hun perfecte integratie in de Belgische samenleving.

Dat in de bestreden beslissingen deze feiten zelfs niet worden afgewogen.

Dat verweerder geenszins in de beslissingen dd. 20.03.2013 een afweging heeft doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé-en familieleven in hoofde van verzoekers.

Dat in casu de onontvankelijkheidsbeslissingen een inbreuk uitmaken op het art. 8 E.V.R.M. en het proportionaliteitsbeginsel.”

4.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 8 EVRM,
- Het proportionaliteitsbeginsel.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing met de ingeroepen schending in verband kan worden gebracht.

Verzoekende partij toont verder ook niet aan zich te kunnen beroepen op art. 8 EVRM.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven ’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen

beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gûl t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder merkt ter zake vooreerst op dat de bestreden beslissing gericht is tegen alle leden van het gezin.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de integratie in het Rijk, laat verweerder gelden dat verzoekende partij er niet in slaagt het beschermenswaardig karakter van deze relaties aan te tonen.

Zie in die zin:

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.V.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). " (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008) "Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Ten overvloede weze nog opgemerkt dat deze banden enerzijds grotendeels werden opgebouwd tijdens illegaal verblijf, en anderzijds het gevolg zijn van de door verzoekers gepleegde fraude.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006.

Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om in Jordanië een privéleven op te bouwen.

Dit geldt des te meer nu het bedrog van verzoekers net aan het licht is gekomen omdat verzoekers wensten terug te keren naar Jordanië. om daar familie te gaan bezoeken.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster voert in het middel aan dat ze hier sinds 1999 verblijft, dat ze geïntegreerd is, Nederlands spreekt, de kinderen in België geboren zijn en school lopen. Verzoekster meent dat er geen belangenafweging blijkt uit de bestreden beslissing tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op een privé- en familieleven: er werd geen rekening gehouden met de huidige gezinssituatie van verzoekster en de integratie van verzoekster en de kinderen in de Belgische samenleving.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

- verzoekster is als zestienjarige in 1998 België binnengekomen en in de Jordaanse ambassade in het huwelijk getreden;
- als zeventienjarige heeft zij op 26 november 1999 een asielaanvraag ingediend waarbij zij valse verklaringen heeft afgelegd over haar nationaliteit;
- de vier kinderen van verzoekster zijn in België geboren, namelijk op 16 december 2000, 4 juni 2002, 26 mei 2004, 26 september 2006, zij gaan hier naar school;
- sinds 29 maart 2004 werd het verblijf van verzoekster gedekt door een tijdelijke verblijfstitel in het kader van het onderzoek van haar asielaanvraag;
- op 5 maart 2005 worden verzoekster en de kinderen gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België;

- bij vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 10 mei 2011 wordt verzoekster veroordeeld wegens het plegen van valsheid in geschrifte. Verzoekster wordt veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren en tot een geldboete van 100 euro, met uitstel voor drie jaar;
- het verblijf van verzoekster en de vier kinderen wordt beëindigd bij beslissing van 15 februari 2013.

De bestreden beslissing geldt voor verzoekster en haar kinderen. Er is *in casu* sprake van een privé- en gezinsleven in België.

De bestreden beslissing betreft enkel het niet ontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing houdt geen beëindiging in van een verblijfsrecht, houdt geen verwijderingsmaatregel in en brengt geen wijziging mee in de rechtstoestand van verzoekster en de kinderen, die op het moment van de bestreden beslissing op illegale wijze in het Rijk verbleven. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft enkel als gevolg dat de illegale verblijfstoestand van verzoekster en de kinderen, zoals die bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verder blijft duren.

In casu betreft het geen eerste binnenkomst, gezien verzoekster in het verleden gedurende enkele jaren gemachtigd was tot legaal verblijf. De beëindiging van dit legaal verblijf was echter niet het gevolg van de bestreden beslissing. Tevens moet erop worden gewezen dat het verstrekken van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen recht. Op grond van al deze elementen wordt het verschil benadrukt met de situatie zoals uiteengezet in het arrest nr. 147 500 van 9 juni 2015.

Er is een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en van de kinderen en bijgevolg dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de door verzoekster opgelopen strafrechtelijke veroordeling en de door haar gepleegde fraude en dat de toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" volstaat om de aanvraag te weigeren. Inzake haar integratie wordt gesteld dat hiermee geen rekening kan worden gehouden omdat deze het rechtstreekse gevolg is van de door haar gepleegde fraude.

De inmenging in het privé- en gezinsleven is toegestaan en geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen, met name het vrijwaren van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfswetgeving. Het is echter de taak van de verwerende partij om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar de correctionele veroordeling van en de gepleegde fraude door verzoekster en dat melding wordt gemaakt van verzoeksters integratie, maar dat hiermee geen rekening kan worden gehouden omdat zij een rechtstreeks gevolg zijn van de door verzoekster gepleegde fraude. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing hiermee wel degelijk een afweging bevat tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op een privé- en familieleven. Verzoekster toont met geen enkel concreet gegeven aan dat deze afweging niet billijk zou zijn. Ze beperkt zich tot louter theoretische overwegingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM zoals in het middel uiteengezet kan *in casu* niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET